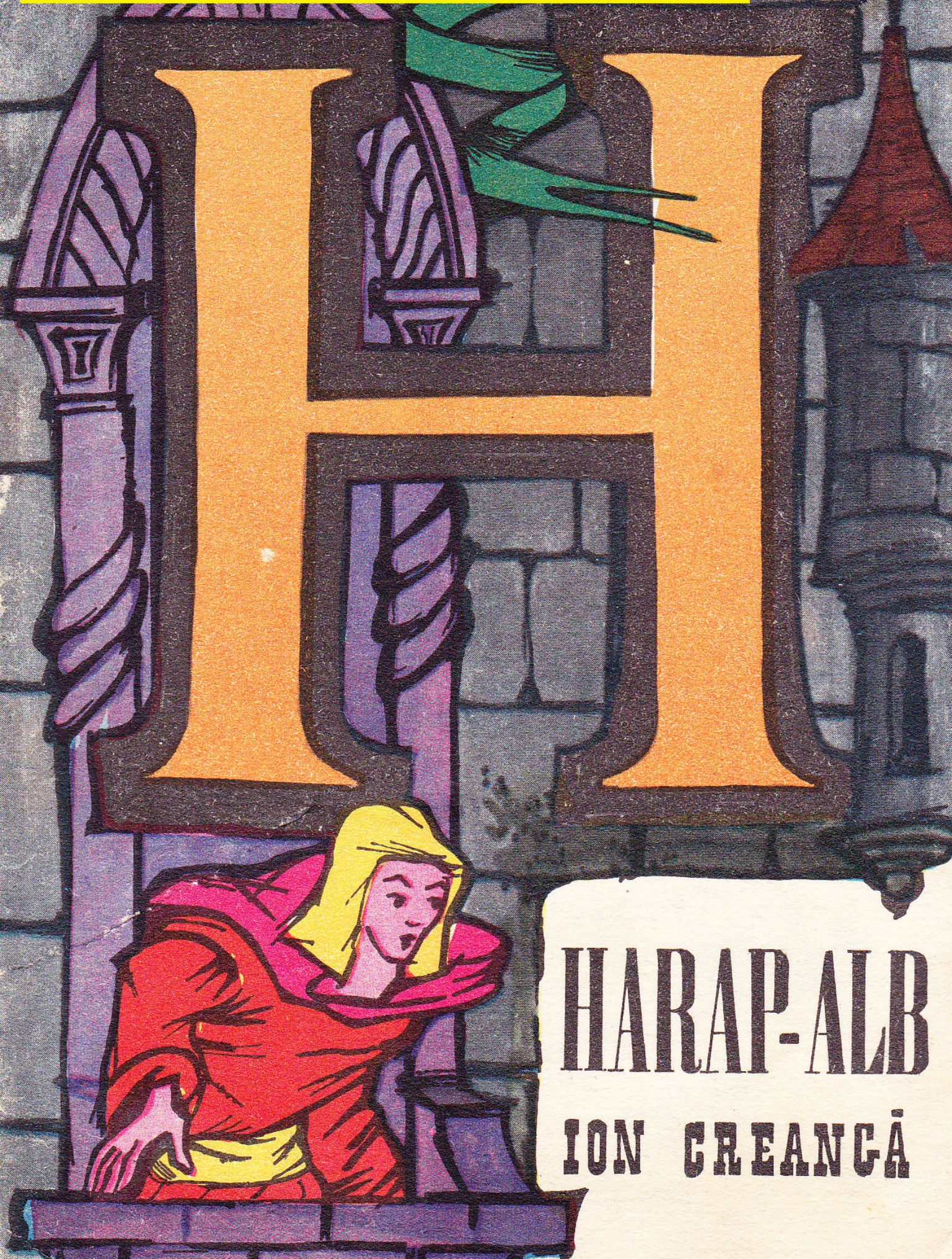

HARAP-ALB

ION CREANȚĂ

ION CREANGĂ

Harap — Alb

Repovestire : Al. Mitru

Un împărat avea trei feciori. Și tratele mai mare al acestuia — numit împăratul Verde — trei fete. Numai că Verde împărat îmbătrânea. Și-ar fi dorit să aibă drept moștenitor un flăcău.

Trimite deci vorbă frăținelui mai mic, rugîndu-l să aleagă pe cel mai vrednic dintre cei trei feciori ai lui, ca să-l urmeze în scaun cînd el o închide ochii.

Tatăl își pune atunci la încercare feciorii. Se înveșmîntează într-o piele de urs. Și li se așază, pe rînd, în cale, fiecăruia dintre ei.

Băieții mai mari se înfricoșează. Dar cel mai mic avea altfel de fire. Ce-i drept, el își alesese, după sfatul unei zîne, straiete, armele și calul părintelui său, din ziua cînd acesta fusese mire. Văzînd ursul, nu se înfricoșă, ci își ridică buzduganul gata de luptă. Tatăl îl recunoaște drept cel mai îndrăzneț și destoinic dintre feciorii lui, și-i dă binecuvîntarea.

Pe drum — de trei ori și de fiecare dată în haine preschimbate — îi taie drumul feciorului de împărat un spîn, rugîndu-se să fie luat ca slugă.

Numai că spînul este un înșelător. Îl ademenește pe feciorul de împărat să intre în adîncitura unei fin-tîni. Amenințîndu-l cu moartea, îi ia scrisoarea către împăratul Verde, armele, banii și îl silește să jure pe ascuțișul paloșului că-i va rămîne slugă credincioasă, sub numele de Harap-Alb.

Au ajuns la împăratul Verde spinul și Harap-Alb, stăpînul și sluga. Și spinul, care se dă drept nepotul împăratului Verde, nu ticluiește altceva decît cum să-l răpună mai de grabă pe Harap-Alb.

De-aceea îi poruncește să plece după cele mai gustoase salate de pe lume, din grădina ursului, o cumplită fiară ; apoi, după cerbul bătut în pietre scumpe, dintre care cea mai mare piatră, strălucitoare ca soarele, este aceea pe care-o poartă în frunte.

Prin vitejia lui și cu ajutorul calului său zburător, Harap-Alb izbutește, urmînd sfatul Sfintei Duminici.

Dar ura spinului a crescut. Acesta îi poruncește lui Harap-Alb să-i aducă pe fata lui Roș împărat cel hain și lesne vărsător de sînge.

Pe drum, Harap-Alb, cu inima lui bună, cruță de pieire o nuntă a furnicilor și întocmește adăpost unui roi de albine.

Se învoiește să fie urmat de niște necăjiți ca și el : Gerilă, cel care ardea pădurile, ca să nu înghețe de frig ; Flămînzilă, care mîncă de foame și pămînt ; Setilă, istovitorul de apă din bălți și iazuri ; Ochilă, de sub privirile căruia nu putea scăpa nici cea mai mărunță vietate și Păsări-Lăți-Lungilă, cel mai ciudat dintre toți, deoarece se putea lungi sau lăți atît cît avea poftă.

Împăratul Roș se face că-i ospetește, dar îi închide într-o casă de aramă sub care ard 24 stinjeni de lemne. (Noroc de Gerilă că le răcorește cuptorul.) Le dă să înghită 12 căruțe cu piine, 12 vaci fripte și 12 buți pline cu vin amețitor. (Flămînzilă și Setilă le vin la toate de hac.) Li pune să aleagă bobite de mac din nisip. (Alaiul furnicilor împlinește slujba în locul lor.) Le poruncește să n-o scape din ochi pe fiica lui. (Ea se preface într-o pasăre și zboară. Dar Ochilă

și Păsărilă ce păzesc ? Prind de veste șiretlicul și pun mîna pe fată.)

La o ultimă încercare mai este supus Harap-Alb. El trebuie să deosebească pe copila împăratului de o surată a ei (fată luată în casă de suflet) ce-i seamăna aidoma.

Crăiasa albinelor îi dă de veste lui Harap-Alb care este adevărata fiică a împăratului.

Biruit, hainul Roș-împărat își dă fata lui Harap-Alb s-o ducă în țara lui Verde-împărat.

După atîtea lupte și suferințe, iată-i ajunși, în sfîrșit, la curtea lui Verde-împărat.

Spinul o vrea acum de soată pe fata lui Roș-împărat. Ea l-a îndrăgit însă pe Harap-Alb. Și face astfel ca să se dea pe față tot adevărul. Spinul, înveninat de ciudă, îi retează grumazul lui Harap-Alb.

Fapta aceasta a întrecut orice măsură. Calul lui Harap-Alb îl înșfacă de cap cu dinții pe spin. Il ridică în înaltul cerului și de-acolo îi dă drumul. Spinul se face praf și pulbere, în vreme ce fata împăratului Roș, cu trei smicele de măr dulce, apă moartă și apă vie, îi redă viața lui Harap-Alb.

Și-apoi, de-aci-nainte să te ții nuntă ! Unii spun că aceasta a ținut ani întregi. Iar alții că mai ține și astăzi...

